

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Esmlerjez knihiciziczerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž.

Swjatkowniczka.

Psalm 51, 12.

Te dny pschihotowanja na šwjatkowny šwjedzeń, kotryž dyrbinym nětk tola šako šwjeczicž pod šnamjom wójny, štejachu pod móznym šaczishecžom dobycža našchich wójnškich lóžžow nad Šendželskej a šmjercže jendželskeho ministra wójny Ritchener, dwaj podawtaj, kiž štaj nanajmóznischo trječikoj žny jendželski lud. Móžno drje je, šo buchu mnošy psches to wotežehnjeni wot teho, ščtož chze nam třeczi našchich wyšokich rócžnych cžasow, šwjatkowny šwjedzeń, pschinješć a porucžicž. Ale my chzemy tola tutemu šwjedženjej prawje na naš škutkowacž dacž, a njechamy wobaracž temu Duchej, kiž chze tež do našchich wutrobow pschincž, šo by dale wjedł w naš a dokonjal tón škutk, kotryž je Ješus Šhryštuš w naš šapocžal. Kaž junu šacžuwachu japoschtoljo w Jerusalemjje tuteho Ducha móž, wot kotrehož cžerjeni šastupichu do hobrskeho wojowanja, še kotremuž běchu powołani, tak njeh tež w naš šwjatkowny Duch wubudži nowe žiwjenje a njeh naš móžnych cžini w tej wěrje, kotraž wjedže š wěcžnemu žiwjenju. Še rtom a š wutrobu chzemy prošecž a špěwacž: „D šwjaty Ducho, pój wšchal š nam, bydl w naš š tvojej hnadu šam.“

Psalmista tu w našchim šlowje prošy: „Štwor we mni, Božo, cžistu wutrobu, a daj mi noweho wěšteho Ducha.“ My šmy rěcželi w špocžatku wójny wo nowym duchu, kiž bu žiwý a móžny w našchim ludu, a my šmy jeho šhonili, teho ducha jednoty a pschesženoscže we wščem

našchim šrudnym roššcžěpjenju a roštorhanju, w kotrymž my štawý jeneho luda šo njehachmy wjažy rošymicž a mješ šobu nošecž; teho ducha šahorjenja we wšchej našchej limkoscži; teho ducha wješkeleje woporniwoscže we wšchej našchej šebicžnosći; teho ducha noweje pobožnosće a bohašbojašnosće we wšchej našchej hordoscži a we wščem našchim wotpadže wot Boha. Šaj, dha džěšche tež kaž jene móžne šchumjenje psches žny našch lud, a my wocžachmy wjele wot tuteho noweho ducha ša pschichod našcheho luda. Wono drje budže šo tež to a tamne šdžeržecž š tuteho cžaka a budže šobu wšate a dobyte do cžaka teho mēra, a my chzemy šo teho wješelicž. Ale my tež njeshmemy wo tym mjelcžecž a našche wocži psched tym šamknyč, šo je šo hižom šako wjele tuteho noweho žiwjenja šhubiło. Čžim dleje ta wójna traje, cžim bóle šo tež šako šjewi to štare wašhije, a š bojoscžu widžimy, kať je tych tať jara wjele, kiž njehadža rošymicž a šlyšhecž tu móžnu rěcž, š kotrejž šo Bóh nam nětk bližuje. My tu myšlimy na to lichowanje, kotrež wužitwa tu nušu runje tych najšhudsčich w ludu bješ šwědomnja jeno dla wulkeho pjenježneho wužitka. Pschezo šjawnišcho wustupuje bješ haniby nutškach w kraju a Wonežach hřech njepóžecžiwoscže. Wo njepošlušnosći mlodošcže wjedža rěcžecž cži, kotřiž šteja w džěle wothladanja mlodošcže, wo tym rěcži ta wyšoka licžba tych mlodych, kotřiž maja šo šhoštacž wot šudnika. Duch, kiž džěšche móžnje psches našch lud, njebješche wšchal tón prawý Duch teje wěrnoscže; wono pošbrachowašche na šwjatkownym Duchu, a tehodla płacži tež dale našcha proštwá a modlitwa: „Štwor we mni, Božo, cžistu wutrobu, a daj mi noweho wěšteho Ducha.“

Davit prošy wo to, hdyž běšče psches profety Nathana khotne słowo: „Ty by tón muž“ k pónaczu pschichol swojeho wulkeho hrěcha a běšče šhonił tu słabošču swojeho czěła w tym wojowanju wo sbóžnosć. Nam je lóžicho czinjene, hacž tam Davitej. Jesuř Khrystuř je nam pschihotował tón pucz, je nam psches swoje czěrpjenje a wumrjecze pschinjeřł to žiwjenje. Hdyž jeno chzemy řo k njemu dđeržecž, dha bychmy byli ř nowa narodženi k czřstosći a k řwjatosći. A wěmy tola a řhonimy to tež kóždy řam na řebi, řak řo nam pschezo řařo tón wottřknjeny tónž řhubi, řak my pschezo řařo podležimy w tym řpytowanju, kotrež nař mőznje nadděhuje. A tola, hdyž dyrbimy tež my wuřnacž, řaž to Luther wupraji we wukładowanju k 3. artiklej: „Ja wěrju, řo ja řam se swojeho rořoma abo mozy njemőžu do řelom Khrysta, mojego řnjesa, wěrjeć aniz k njemu pschicž“, dha my tola njetrjebamy řawutlicž aniz řadwělowacž w pohladanju na řwjatkowny dživ; pschetož tón řwjaty Duch tu je, řiž tež k nam pschicž, řo by psches řwoju njebjeřku mőz nař dowjedł k tutemu řesuřej Khrystuřej, řo by nam pónacž dał, řak řmy my řhubjeni, a řařo, řak je tu nařche wumőženje a wuřwobodženje, hdyž řapřchimjemy ruku teho, řiž je pschichol, řo by řbőžne czinił, řchtož je řhubjene. Wcy wěmy, řchto je tutón Duch do wulkich wězow czinił a dokonjal tam na tej czřjėdzy Khrystuřewych wuczobnikow, řiž ř bojosću a tola tež pořni nadžije běchu řhromadženi, hdyž tón řwjaty Duch bu na nich wulaty; řak bu pořynjena jich wěra, a řak woni w mozy tuteje wěry řhroble wonczěhnjechu do najczěřřcheho wojowanja wřchěch czěřow, kotrež tež dženřa hiřchće řkőncžene njeje. A tutón Duch chze tež hiřchće w nař wulke wězy czinicž, w kőždym jenotliwym wot nař, w zřlym řchěřčijanstwie na řemi a wonkach na tym řchěřkim polu miřionřtwa mješ pőhanami. A řchtož jeno dawa tutemu Duchej we řebi řkuttowacž, řchtož řo pschecžimo njemu njewobaro, tón řhoni tež hiřchće dženřa, řak budže we nim řtworjena czřřta wutroba. řakle tam, hdyž tutón Duch nař zřle napjelnja a nař wuřwjeczi a rořkwěřli, budže mőžno jene wobnowjenje zřleho žiwjenja, w kotrymž budžemy, hacž- runje řejimy řrijedža nutřkach w tutym řachodnym řwěće teho hrěcha, Bohu řwjecženi k řtajnemu wobředžěřřtwu, pschetož: „kotrychž Duch Boži czěři, czi řu Bože dđeržci.“

Dha chzyl Bőh dacž, řo by kőžda wutroba a kőždy dom, kőžda wořada a to zřle człowjeřtvo na řemi napjelnjene bylo ř tutym Duchom wěrnosće, řo by jena wulka řwjatkowna wořada na řemi byla. Dha njech tež my řwjecžimy prawe řwjatki tež w tutym czěřkim czěřu. Duch Boži je hotowy. řjedaj jemu nimo hič. řjech tež twojeje wutroby modlitwa klinczi horje k njebjeřam:

„Stwoř we mni, Božo, czřřtu wutrobu a daj mi noweho wěřteho Ducha.“ řamjeř.

W. we Wj.

Boži džen řwjatkow.

Jap. sk. 2. staw.

Wřchěhomőžny Božo, řiž ty w tychle dnjach řakřnosć řwojeje řtworby w jejnej zřlej pořnosći pschěd nařchimi woczemi rořwi- wařch a we nej nam wřchudže wobras czřřstosće a pschezo czěřř- weje mozy nařchěje řemje pořařujěřch — ja řacžuwam pschi roř- pominanju tejeřameje řwoju řłabošču a njemőž; pschetož řak huřto je moja duřcha pořna czěřnych a hrěřchnych myřłow, řak njěřpoř- jaze moje řkuttowanje, řak njedokőnjane dopjelnjowanje pschicžłušch-

nosćow mojeho powołanja, — řak řłaba moja wěra, řak řymna moja lubosć k tebi a řobucžłowjeřam, řak řhabłata moja nadžija na wěczne žiwjenje! řswjatki na to myřłu a tehodla řaruju. Ale ně, twőj bőřřti řřyn je dže řwjatocžnicžku, 10 dnjow po řwojim donjebjeřřpěczu, řwjateho Ducha jako trořčtarja we wřchěj nuřy, jako wodžerja do wěrnosće a k žiwjenju, tu mőz ř wuřřo- řosće, kotruž je wón pschi řwojim dđerženju řłubił, ře řydla řwo- jeje řakřnosće na wopuřchčěnych wuczobnikow, jako běchu runje w jenej myřli řhromadže w řerusalemje, wulał. A wřchitřim, kotřř wo to prošča, řo tutón řwjaty Duch hiřchće dženřa dawa, pschetož wařche a wařchich dđeržci je tuto řłubjenje. řak řo teho- dla wjeřelu, řo wěm, prošču-li w řesuřowym mjenje: řtwoř we mni, Božo, czřřtu wutrobu a daj mi noweho wěřteho ducha, řo mőžu řo tež bőřřřeje pomozř woprawdže trořčtowacž! řaj, jeho řwjaty Duch mje, jeno řo ř modlitwu wo to dobre tež wolu k dobremu řjednocžu, po runym puczřu powjedže, řo wjozy njě- řchěpotam, hdyž tež czěmne mřččele njěřboža moje njebjo žiwjenja wobczahuja, njěřhabłam, hdyž řo řpytowanje k hrěchěj bliži, řhrořkotu njěřhubju k pořupowanju na nařkej czěře dobrych po- czřřnow, řo mje to ř wobuřnosću njenapjelnja, řo dyrřju pobožne a pőczřime žiwjenje wjeřč, — to budže pomhacž, řo jeno ř dobrymi człowjeřami wobřhad pytařch, jeno. czřřte myřle we wutrobje hařřch, jeno czřřte řłowa na jařř hjerjeřch, jeno na wěcznosć hładařch, mješ tym řo řy w czakřnosći. řřches twojeho řwjateho Ducha, mőj njebjeřki Wbčče, řamožu nowy człowjeř bywacž, řiž je po Božej prawdosći pschěd nim wěcznje řivy. — řswjedžeř řwjatkow mi tule řwoju řohnowanja pořnu mőž řařo rař žiwje pschěd woczř řtaja, ale pschi tym njěřřmēm řabyčč, řo maju mje tele řwjate dny tež na řačőženje řchěřčijanskeje zřřtwje dopomnicž, pschetož po horlıwym přėdowanju, kotrež japořchtoł řětr po wuleczu řwjateho Ducha dđeržěřche, dachu řo hiřchće tőňřamy džen 3000 muži řchčicž. řa řwjateho Ducha je potajřim nařcha zřřkej řačőžena.

F.

Prőřtwa.

Hłős: O Božo lubozny —.

Twőj Duch, o Božo, wodž
Mje pschezo w prawej czěře,
Wřcho dobre do mje płodž,
Mje dowjedž k žiwěj wěrje;
Mjech wón mje rořkwěčzi
A wjedže k řesuřej,
řucz k duřchow sbőžnosći
Dže řadřu druři nej'.

řchtož Bohu hřosnosć je,
Mjech w mozy Ducha hidžu
A płody prawdosće
Rořč we žiwjenju widžu;
Miz jeno pořłuchař,
Mě, czřřnjec řłowa byčž,
To duchowny je twar,
Miz dyrři k řbožu tycž.

Duž, Božo, řohnuj mje,
řdyž twoje řłowo řłyřchu,
A řpočč, řo w wutrobje
řřo ř nutřnosću pschřu;
Twőj Duch njech hnadnje da
Mi prawe pónacže,
Dha řměju psches Khrysta
řam křonu sbőžnosće!

F.

Sswjatkí.

Hlós: Kak rjenje swěci zernička —.

D swjaty Ducho, pój nětk t nam,
 Sežel swětko hnadne wutrobam!
 W seńskim, czěmnyh dole
 Budž ty tón swěrnny wódžer nam
 Na wustim puczu t njebjekam!
 Do Božej' swjatej' wole
 Rhowaj, wołaj sem wšchěch wšchudže, kiz we bładže
 Hishčeže khodža! Njech jim wěrne swětko sthadža!

Bo zhlým hrěšnym człowjestwje
 Włodž mēr a nowe žiwjenje,
 D miše, swjate ducze!
 Ach, pomhaj wšchitkim pokutnym
 A wěru pošhlí wěrjazym,
 Wodž ty naš Bože pucze!
 Pójt t nam ty sam, twoja hnada pomha t pada,
 Tebi rucze poruczamy czěka, dusche.

Wschindž, kłónzo jašne, t wyšoka,
 So twoje pruhi wohrěja
 Wóbstymne, mormwe dusche!
 Daj, so nětk wšchitke wotucza,
 Kiz w hrěcha nozy twjerdže spja,
 Prjed' hač wšchepošdže budže!
 Skludžuj, sbudžuj tych, kiz w hrěchach, hordych kmechach
 Žorty maju, so ho t wěrje natakaju!

Ach, wutwř wšchu mōz czěmnošče
 A dusche wodž do wěrnošče,
 So wschindu Bože kudy
 Na njepokutnoh' hrěšnika,
 Kiz t hordosčzu cze sazpiwa,
 Je w hrěchach žitny tudy!
 Hnadu, radu wušmėwz hani, Boha rani
 Mažu khwilu, junu pak ma wěcznu czwilu.

D swjata mōz ty njebjeska,
 Njech lubosč t tebi seřhadža
 W kōždej duschi t nowa!
 Budž, wostań t hnadu pola naš,
 Hač saschoł je naš seński czař
 A czěko dže do rowa;
 Duscha kłuscha, wustrowjena, wušwjećžena,
 Bohu luba t Wótžej dom do wěcznoh' kłuba.

Tak, swjaty Ducho, pój nětk t nam
 A swjatki šhotuj wutrobam
 Wšchě žohnowane t hnadny!
 Tež dženša swjate plomjeschka
 Eso w naš nusnje trjebaja,
 Ty žohnujesč tak rady.
 Pójt t nam ty sam, dawaj radu, Božu hnadu,
 So we tebi mēr a wječ'le bhchmy mēli.

Sakowidženje.

abo

czěrpjenja wjedu t Bohu.

(3. potracžowanje.)

2.

Na jašnym kłónčniznym popołdnju pošlednjeho dezembra 18** bē hajnik Sažnik kwoju dwójnu tšělbu na ramjo wšak, pař a waczol na khribjet pójšnył a ho se kwojim dobrým honjerškim

pfkom wot doma wotkalk, so by kwoj wotrieř pscheshodžik. Zeho wobhdjenje ležesche w Morawzu pschi kromje wjetscheho lěpa. Šyma bēsche khětro wulka a kñeh pilotasche a kwicžesche pod stopu jeho mužšesje nohi, bēsche pak tak twjerdy, so mōžesche tež najczěřšcheho człowjeka njesčž.

Zako Sažnik t wječeskej a lohkej wutrobu dale krocžesche a se kwojeje krotkeje trubki mōzne a khlne mrōczele t njebju sczelesche, czahachu jednore mrōczakki nimo kłónza a natkachu jemu schlewjer, kotryž pak ho bōrny sašo rostorže a woblíčžo kraloweje na njebju sašo jašnische a rjeńsche wotkry. Pař husčzišcho a husčzišcho wotmėnjowaschaj ho swětko a scžer, hač bē napošledku zyke njebjo t tołstym schlewjerjom sakryte, tak so ho žana kłónčžna pruha hač t bēkej seńskej plachče pschedrēcž njemōžesche. Wōrny padachu schlapny a pluwisna dele, tak lohke a kagodne kaž moščk, a pošlicžowachu pucžowarjej stkadnosčž, so mōžesche krysťallisaziju kñeha wobkledžbowacz.

Tež naš hajnik bē dobry wobkledžbowar stwōrbny. Žane pschemėnjenje we stwōrbje njewostaji wōn njewobkledžbowane a jeho wōtre wōczko pytny tež to najmjeńsche. Kledžbowasche wōn w nalēcžu, w lēcžu a w našymje na rostliny a swěcjata, sta ho to w symje t tym, schtož powětr, woda a lěš w pschemėnjenju pošasowachu. A wšchudže spōjna wōn we stwōrbje wulotnosčž, mudrosčž, wšchehomōz a dobrocžiwosčž najlubosnišcheho Wótža w njebjekach, kotryž tež semi kñeh t plachče sczele, so bhchu wšchelake rostliny czoplu symsku drařtu dostake, kotruž nusnu mėjachu. Wōn wječesche ho na tutōn pad kñeha hladajo, kotryž ho t kōždej schtwōrt-hodžinu powjetschesche. Najprėńsche padaze kñěžinki popadže wōn na kwoje rukawy a widžesche, tak ho jenotliwe czeńke stōkpiki t rjanyh porjadnym hwěžkam stjednocžowachu. Snutškwone rōžki abo kucziki mėjachu wěřtu mēru, wot 60 abo 120, hač cžařto tež jenož 30 gradow. A wšchelakosčž tutch hwěžkw bēsche t spodžiwaniu wulka. Tute je kamyh schěscžhranithy hwěžkw wobstjajze kñěžinki bēchu t woprėdka jara wulke, dokelž bē šyma trochu wōmjeknyka; jako pak ho šyma sašo powjetschi, buchju kñěžinki pschezo mjėńsche, tola wone ho woprawdže dele křdachu. Wšches to ho hižom wokoło schtyrjoch khětro jara sacžmi a najlėpsche pucže bēchu ho hodžinu pošdžišcho njewidomne scžinike. Hajnik wschindže lohko psches kñeh, tak dokho hač wōn runje dele padasche. Tola hdžez ho wětr sbėhny a se kñehom hračž sapocža, ho jeho nohomaj wjetsche sadžewki napschecžiwow stajichu, a t temu bu cžma pschezo czornischa, prjedny hač bē kwoj khōb dokonjač. Čžim wjetschi kñeh bu, čžim mjėńsche mōžesche krocžele cžinicž a čžim mjėnje wschindže do přėdka. Hačžrunje wšchitke pucžiki a schčezki derje snajesche, bēsche ho tola někotry krocž sabkudžik a praweho pucža smylik.

Wječžor wokoło schescžich bēsche hajnikowu hewak njesnany njemēr sapschijak. Wona bēžesche kōžde wokomiknjenje t durjam abo t wofnej, so by poškuchala, hač pšhčži schčžowł abo mužski sastup t kłyschenju njeje. Ale wšchitko wosta smėrom, jeno wětr hwisdasche wokoło wyšokich kwišlow stareho hajnisteho doma a seršawa khorhoj, wětrowy honacz, stonasche řrudnje na tšesche. Wšchezo hōrje a hōrje hamtowasche kñehowe wjedro a pschezo spěschnischo honjesche howrijaty wětr wulke hromady t wyšokim řerjam, a hdžez ho sařhdlichu, bē ludžom pschestup njemōžny.

Dawno hižom mėjesche Sažnikowa wječžer hotowu. Šenicžka schtyrilėtna džowczicžka, žiwa a czornowōczkřata tołsta hōlčžka, bē ho hižom wjazny ras naprašchowała, hačž nan storo domoj njepschindže, a hač ho hishčeže wječžerjecž njebudže. Wacž ju nahčži a dokelž bēsche mucžna, pošoži ju do kōžka. Zako bē ju wokořchala, chžysche ho wotkalicž. Dha pošbėhny lubosne džēcžatko, pėtna řhatka, kwojej rucžžy, stynny tejšamej a džesche:

„Macžerka, modlicž!“

W.

W starosci wo mandzelskeho, kotryž dyrbjesche w taf satraschnym wjedrje wonkach pschebhwacz, bē wona na sapoczenje modlitwy sapomnika. Eso wróczimski stynny ruzny a sapocza modlitwu, kotruž kóždy wjeczor i Rhatku spěwasche:

„Ach, luby Božo, proschu cze:
Daj pěkne džěcžo bywacz mje.
A njedyrbjaka na hwěczi
Tu khodzic w bohobojscezi,
Dha wsmi mje i njeho do njebja,
So bych tam jandžel bydlika!“

Snydom spěwasche Rhatka kama dale a potrebasche jeno tu a tam nutšpomhanja, dokelž bē pol spizny. Potom sandzelskhej bo wóczny i czichemu drėmanju. Sažnikowa sahwěczi hwětlizu (latarnju), so by sa skotom pohladała. Hróbž bēsche pschitwart domskeho a tehodla njetrebasche won stupacz. Dwě krumje a hwino bēchu derje wobstarane.

Hischče juntróc pschikladže drjewa do khachlow, pschihotowa wschitko nusne i wjeczeri a hndže bo potom do róžka lėhanki abo bēdžidka (Sofa).

„Kak slē, so dyrbi Jan w tajkim mjeczelu wonkach bycz! To je runje taf sky džen, kaž tamny bēsche, jako ja psched 18 lětami i hanibu a sazpita i hrodu Dubowczina wuhmata buch. Sa budžich tehdy w kněny kónz wsacz dyrbjaka, njebudžishe-li mi Wóh w schtalče nimojėdžazeho bura hwojeho jandžela póbkał, kotryž mi wumoženje pschinjeke a mje kóbu i wujej Bronishej wa. Kaž je mje tehdy Wóh Knjes šdžeržak, taf tež budže wón wěsče junu moju njewinoscz na hwětko pschinjescz.“

Wona bo do hwojich myšlow podnóri a wobrašy i wjekekeje a frudneje sańdzenosče džěchu psched jeje duschu nimo.

Wostajmy ju w samyhlenju bēdžo a pohladajmy do sańdzenosče knjeni hajnikoweje.

Selnikež Marusčka bēsche hacž do dwanateho lėta pod nawjedowanjom lubowaneju staršheju w małym městaczku stala a dobre woczėhnjenje dostala. Zeje nan kłushejsche i tamnym nižšchim fastojnikam, kotsiž i prózu runje jeno taf wjele sašluža, kaž potrebam hrěnjeje domowiny dožaha. Tež wón bēsche wjekeky, hdyž bo lėtne sličbowanje taf wobšamny, so dothody runje i wudawkam dožahachu. Mnohe lėta bē bo jemu tajke sličbowanje radžiko. Sa kublanye hwojewe džowki a sa prawe pomuczenje w domje a w schuli bē bo wón i zykej mozu starał, dokelž derje widžesche, so jej druhe pokłady sawostajicz a junu kóbu dacž njemóžesche, a dyrbjesche bebi posdžischo i tajlimi darami wuhotowana hwój khlėb kama sašlužicž pytač. Njebēsche jemu pak móžno, sapoczate kublanye stoncicž. Hischče njebē Marusčka hwój 11. lėto dokonjaka, dha schori nan, a hacž runje bo wjcha móžna domjaza a lėkaiška pomoz nałožowasche, položichu jeho sa pol lėta do czicheje khlėdneje komorki w semi. Dokha khorošč bē dothody pomjenšchika, wulke wopory pschetriebaka a džowka a macž dyrbjeschej potom tradacz. Srudžba wo sahe semrjeteho mandzelskeho a staroscz wo wschėdny khlėb a wo Maruschny pschichod pschinjeke tež klabu a hižom dawno wot czėrpjenjom sapschijatu macžer na khoročožo, i kotrehož wjazny nještany. Taf bē Selnikež Marusčka 12 lėtkow stara hižom hbrota, kotraž ani nana, ani macžerje njemėjesche. Sej sawosta jeno wuj wot macžerneho bofa a jedyn pschirodny bratr njeboh nana. Bēsche prjedy we wjekelu a bjes starosče žiwa była a sbožowne lėta mēka, dha bē poslednje ¼ lėta srudžba i nej pschistupika a ju pošylnika i nježenju pschichodnych czėzow.

Pschi macžernym pohrjebje bēschaj wobaj wujej pschitomnaj. Wuj Bronisch i Morawza, kotryž mējesche rjanu žiwnoscz, chzysche hbrotu i bebi wsacz a bo sa nju starač. Tožame kłubi wuj po macžernym bofu, kotryž bēsche na knježim dworje a hrodže

w Dubowczinu semjanski schošat. W tuthym nastupanju nasto kražne wadženje, i kotrehož schošat jako dohyczer wustupi.

Wón wa hwój czetu czim lubšho do hwojeho domu, hacž psches to hwój wobstarnej hospoŝy móžesche podpjeru pschidacz.

Hacz do schthrnateho lėta w žiwjenju hbroty džěsche wschitko jara derje. Wuj bo sa nju starasche, kaž nan sa hwój džěcžo, a wona dosta wschitko, schtož bebi žadasche. Tola semste sbože je a wostanje khabkate.

Schošat bo woženi. W mēhazu juniju sta bo wėrowanje w prėnej zyrtwi mēsta, hdyž bēsche junu Marusčka džěcžaze lėta pschebyka.

Wschudže bu młoda rjana schošarka i wjekelom powitana a i lubosczu pschijata; kóždy khwalesche jejnu lubošnoscz a wobkhabčnimoscz. Schošar khodžesche i młodej mandzelskej na wopytowanja w zykej wokolnoscz i dosta saho husto wopyt i bliska a i daloka, taf so hiščeže žane prawe domjaze a domske cziche žiwjenje nastacz njemóžesche. Psches to nasto nekajki njeporjad i pišmiskej džěkawoscz i schošarja. Wón polož i nekotre tele džěka na bof a mējesche, so móže je na hrubichich nasymnych a symnych dnjach wobstaracz. Žeho mandzelska pak njemóžesche prawe i domjazej džěkawoscz pschinicz a džěka sawostachu skoro jenicžny sa Marusčku, kotraž je tež i wulkej swólnimosczu a porjadnosczu wobstarowasche. Tola njemóžesche wona wschitko kama dokonjecž, schtož w domje, w sahrodže a pschi płofanju i wobstaranju bēsche. Młoda knjeni mējesche w kuchinje a pschi hwójim drasczenju došč, haj nadošč wobstaracz, chzyshe-li bo prawe wudrasčena pschi wopytach pokasacz. Wudrasčjenje pak wona rošymjesche, lėpje hacž žana druha. Wona pschinjeke wjele a rjaneho wudrasčjenja a wschelku pychu kóbu, ale schtož druha kłubjenu nadobu a potrebu nastupa, kotruž njewjesta abo młoda mandzelska i wjetscha wot doma kóbu pschinjeke, dha czakasche schošar džen wote dnja podarmo na nju. Šyma bo bližesche. Schošar dyrbjesche dokho w expediziji sawostacz, so by sawostazene džěka saho nakhwatał. Knjeni schošarka pomyschi hwój džěkawoscz psches to, so pschego wjazny ludži wokoło bo sjednoczi, kotsiž mējachu schaty a hmske drasczenje wobstaracz. Wona mējesche kama pschi tym wjele wobstaracz a sawostaji nekto tež wobstaranje w kuchinje Maruschny. Ta pak njebē muža došč sa taf mnohe džěka a jeje wuwjedženja njebēchu stajnje po woli a wumyšleneje knjenje. Tehodla padže czasto twjerde a njelubosne kłowo, kotrež mjektu a czucžiwu wutrobu młodeje towarščki frani a jej srudžbu ihotowa. Pschi najmjėšchej sčadnoscz i wopokasa bo knjeni worakawa a wupraji hwój kwar husto na to, schtož bēsche džen prjedy kama sa nusne pschikafaka a i wuwjedženju poruczika.

Pschi wschėm tym wobstara Marusčka wschitko swólnimje a bjes morfotanja a hladasche wschudže na porjad a czistoscz, tež hdyž bo i njepschikasasche.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

* Šsrjedu po hwjatkach, 14. junija, popoėdnju w 4 hodžinach smėje kėrbika duchownika konferenza hwój nalėtne pošedženje w „Šserbskim Domje“.

* Čžėžke nashonjenje bo Sėndželczenjo w pošlednim tydženju czinicž dyrbjeli, so bo šda, kaž by to Boža ruka była. Najprjedy bēsche to jich podleženje we wulkej bitwje na morju, a nekto je bo jich wójnski minister lord Ritchener w morju tepik. To je tónkamny, kiž je we hwójim čžafu 26 000 žonam a džěczom Buron kłodu wumrjecž dał.

Zamolwity redaktor: J. Gólč.

Čišeer a nakladnik: M. Smolef.